

РЕШЕНИЕ

№ 296

гр. Пловдив, 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на
шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

при участието на секретаря Тодорка Г. Мавродиева
като разгледа докладваното от Виделина Ст. Куршумова Стойчева Въззивно
гражданско дело № 20235300503321 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 262036 от 19.07.2021г., постановено по гр.д. № 18017 по
описа за 2019 г. на Районен съд - Пловдив, X гр.с., поправено с решение №
260096 от 25.01.2022 г. по същото дело, ОСЪЖДА ЗД „ЕВРОИНС“ АД, ЕИК
0121265113, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. Христофор
Колумб №43, да заплати на Н. К. К., ЕГН *****, с адрес ***, на осн. чл.
405, ал.1 от КЗ, общо 5030лв., от които: 5000 лв. за неимуществени и 30лв. за
имуществени вреди, дължими от ответника като обезщетение по застраховка
„Гражданска отговорност“ сключен по полица № ***г., които вреди са
резултат от пътнотранспортно произшествие настъпило на 27.06.2018г. в ***,
с участие на автобус „Темса Престиж“ рег.н. ***, управляван от А.К.С. в
който ищцата е била пътник, ведно със законна лихва върху обезщетенията,
както следва: върху сумата 5000 лв. – считано от 27.06.2018г. до
окончателното заплащане; върху сумата 30 лв. – считано от 21.06.2019г. до
окончателното заплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за неимуществени вреди в
останалата част до претендираните 6 000 лева. ОСЪЖДА ЗД „ЕВРОИНС“ АД,
ЕИК 0121265113, да заплати на Н. К. К., ЕГН *****, на осн. чл.78, ал.1
ГПК, сумата 1030лв. представляваща деловодни разноси. ОСЪЖДА Н. К. К.,
ЕГН *****, да заплати на ЗД „ЕВРОИНС“ АД, ЕИК 0121265113, на осн.
чл.78, ал.3 ГПК, сумата 36 лв. представляваща деловодни разноси.

Недоволен от първоинстанционното решение е останал ответникът ЗД „Евроинс“ АД, ЕИК 121265113, представляван от пълномощника по делото юрисконсулт Н. К., който е подал въззивна жалба срещу решението в частта, с която е осъден да заплати сумата от 5000 лева - обезщетение за неимуществени вреди и 30 лева - обезщетение за имуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 21.06.2019 г., както и съответно в частта за разноските.

Въззивникът излага оплаквания, че в обжалваната част решението е неправилно, поради нарушение на процесуалните правила, необоснованост и материална незаконосъобразност. Поддържат се доводи за допуснати нарушения на съдопроизводствените правила с непроизнасянето от районния съд по доказателствените искания. Излагат се съображения за необоснованост на решението. Твърди се, че не е налице противоправно поведение от страна на шофьора на автобуса, тъй като водачът е съобразил поведението си с чл.24, ал.1 от ЗДвП. Посочва се, че от приетите по делото писмени доказателства, както и от заключението на САТЕ се очертава като причина за рязкото спиране на автобуса - предприета „маневра“ за избягване на ПТП с неустановено МПС, при което вината на водача се явява изключена. Оспорва се извода, че водачът на автобуса не се е движил със съобразена скорост, тъй като данни за скоростта му няма по делото. Намира се за неправилно позоваването, че водачът е напуснал ПТП. Поддържа се възражение за съпричиняване от ищцата на вредоносния резултат. Твърди се като доказано по делото, че ищцата е станала в движение без причина и е поела риска от падане. Намира се, че ищцата не е взела основни мерки за безопасност, с което е съпричинила уврежданията си. Оспорва се размерът на обезщетението за неимуществени вреди като не съобразен с доказателствата по делото, прекомерен и несъответстващ на претърпените вреди, а така и определен в нарушение на чл.52 ЗЗД с позоваване на вида и характера на претърпените вреди „контузия на главата и десния лакът“. Излагат се доводи, че болките на ищцата в гърба, в лявата част на тялото и левия лакът, са без връзка с процесното ПТП и поради това в тази част не следва да се кредитират показанията на сина на ищцата. Моли се за постановяване на решение, с което да се отмени обжалваното решение и вместо него да се постанови решение, с което да се отхвърлят предявените искове. Претендират се направените съдебни разноски и юрисконсултско възнаграждение.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от Н. К. К., ЕГН *****, чрез пълномощника по делото адвокат Н., с който взема становище за нейната неоснователност. Излага доводи за осъществяване на фактическия състав на чл.45 ЗЗД и отговорността на застрахователя. Оспорва оплакванията в жалбата и обсъжда събраните доказателства. Противопоставя се на доказателствените искания. Оспорва се възражението за съпричиняване като недоказано. Излагат се доводи за определяне на размера на обезщетението при спазване на разпоредбата на чл.52 ЗЗД. Моли да се остави без уважение жалбата. Претендира разноски.

Пловдивският окръжен съд, след като провери обжалваното решение съобразно правомощията си по чл.269 от ГПК, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК и обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима.

Първоинстанционното производство е образувано по искова молба на Н. К. К. срещу ЗД „Евроинс“ АД, в която се твърди, че на 27.06.2018 г. в ***, е настъпило ПТП с участието на автобус „Темса Престиж“ рег.№ ***, управляван от А.К.С., в който ищцата била пътник, вследствие на което последната пострадала.

Ищцата излага твърдения относно следните, обстоятелства, при които е настъпило ПТП, а именно: На 27.06.2018 г. около 12.05 ч. в ***, А.К.С. управлявал автобус „Темса Престиж“ рег.№ *** по улица „****“. На кръстовището с ул. „****“ същият нарушил правилата за движение по пътищата като предприел рязко спиране на автобуса, без да е взел всички необходими мерки за безопасния превоз на пътниците в него. В резултат на това ищцата паднала и се ударил в предното обзорно стъкло, вследствие на което ѝ били причинени телесни увреждания. Във връзка с настъпилото ПТП бил съставен констативен протокол за ПТП с пострадали лица. На водача на автобуса бил съставен АУАН № 005237/12.07.2018 г., въз основа на който било издадено НП № 18-1030-006085/30.07.2018 г. Същото било обжалвано и било образувано АНД № 8091/2018 г. по описа на РС - Пловдив, XXIVс., приключило с решение № 672/03.04.2019 г., влязло в сила, с което НП било отменено на осн.чл.28 ЗАНН поради маловажност на случая. Позовава се на мотивите на решението, според които водачът на автобуса е виновен за настъпването на ПТП като е нарушил чл.132, т.2 от ЗДвП и чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП.

Ищцата твърди, че е прегледана в УМБАЛ „****“ЕАД - ***, като ѝ е поставена диагноза: Повърхностна травма на други части на главата.Контузия на лакътя. На 04.07.2018 г. и на 10.07.2018 г. поради оплаквания от болка в областта на главата и напрежение в очите ищцата била прегледана от невролог към „****“ЕООД, при който са били установени следните увреждания: повърхностна травма на окосмената част на главата.Безпокойство и чувство на тревожност.Болка в областта на главата и напрежение в очите. Премрежване на погледа при натоварване. На 12.07.2018 г. ищцата била прегледана в УМБАЛ „****“ЕАД - ***, при който били установени следните увреждания: Контузия на десен лакът. Контузия на главата. Твърди се, че ищцата е получила телесни увреждания, търпяла е болки и страдания за продължителен период и предвид възрастта си ще изпитва негативни последици през целия си живот. Ищцата сочи, че във

връзка с лечението си е претърпяла имуществени вреди, изразяващи се в разходи за лечение и медикаменти в размер на 30 лева по Фактура № 1700004140/12.07.2018 г. изд. от УМБАЛ „***“ ЕАД - ***.

Излага твърдения, че водачът на автобуса попада в кръга от лицата, чийто отговорност се покрива от застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите по полица № *** г. със срок на валидност от 23.04.2018 г. до 22.04.2019 г. издадена от ЗД „Евроинс“ АД. Твърди, че със заявление № 5034/20.03.2019 г. е предявила претенциите си пред ЗД „Евроинс“ АД за изплащане на застрахователно обезщетение, по която е била образувана щета № *** г., по което ответното дружество е приело, че не е налице основание за изплащане на обезщетение.

По изложените съображения се моли за осъждането на ответника да заплати на ищцата следните суми: сумата в размер на 6 000 лв. за претърпените неимуществени вреди, болки и страдания, получени като пряка и непосредствена последица от настъпилото на 27.06.2018 г. събитие, ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на събитието - 27.06.2018 г. до окончателното ѝ изплащане; както и сумата в на 30 лв. за претърпените имуществени вреди, изразяващи се в направени разходи за лечение и медикаменти, извършени като пряка и непосредствена последица от настъпилото на 27.06.2018 г. събитие, ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на изпадане в забава на ответното дружество - 21.06.2019 г. до окончателното ѝ изплащане.

С отговора на исковата молба ответникът ЗД „Евроинс“ АД, ЕИК 121265113, е оспорил иска за неимуществени вреди по основание и размер. Не е оспорил сключването на застраховка Гражданска отговорност на автобус „Темса Престиж“ рег.№ *** с период на покритие от 23.04.2018 г. до 22.04.2019 г. Оспорил е наличието на противоправно поведение и вина на шофьора на автобуса А.С.. Оспорил е настъпването на твърдените вреди и причинно-следствената връзка с процесното ПТП. Взел е становище за прекомерност на претендираните неимуществени вреди съобразно разпоредбата на чл.52 ЗЗД. Направил е възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от ищцата с твърдението, че същата не се е хванала за лост/хватка, не е седнала, не е заела достатъчно стабилна позиция и евентуално не се е държала достатъчно здраво, с което е поела очакван и предвидим риск от настъпване на увреждания при спиране. Ответникът е оспорил и иска за имуществени вреди като неоснователен, доколкото претендираните разходи не били в причинно - следствена връзка с процесното ПТП и са извършени за услуги, които не са били необходими.

С постановеното по делото решение районният съд е приел, че са налице предпоставките за ангажиране на отговорността на застрахователя за виновно поведение на застрахования. Съобразно чл.52 ЗЗД за претърпените от ищцата неимуществени вреди районният съд е определил заместващо обезщетение в размер на 5 000 лева, до който размер е уважена претенцията

след като съдът е приел за неоснователно възражението на ответника за наличие на съпричиняване от страна на пострадалата. Искът за присъждане на обезщетение за имуществените вреди на ищцата е изцяло уважен с довода, че заплатените от ищцата разходи в размер на 30 лева са във връзка с причинените ѝ увреждания.

При извършената служебна проверка на решението съобразно правомощията си по чл.269, изр. първо от ГПК съдът намери, че същото е валидно и допустимо в обжалваната част. Предвид изложеното и на основание чл.269, изр.2 от ГПК следва да бъде проверена правилността на решението съобразно посоченото в жалбата, както и при служебна проверка от въззивната инстанция за допуснато при постановяването му нарушение на императивни материалноправни норми.

По отношение на възприетата от районния съд фактическа обстановка следва да се посочи, че въззивният съд е обвързан от онези фактически изводи на районния съд, по отношение на които липсват оплаквания от страните, т.е. настоящата инстанция не може да приеме за установена различна фактическа обстановка без нарочни възражения в този смисъл от страните по делото.

Предявените претенции са за репарирание на вреди при условията, визирани в чл. 432, ал. 1 от Кодекса за застраховането във вр. с чл. 405 КЗ – за заплащане на застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени и имуществени вреди. За да се ангажира отговорността на застрахователя по чл. 432, ал. 1 от КЗ, е необходимо към момента на увреждането да съществува валидно застрахователно правоотношение, породено от договор за застраховка „Гражданска отговорност“, между прекия причинител на вредата и застрахователя. Следва да са налице и всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на чл. 45 от ЗЗД, пораждащи основание за отговорност на прекия причинител – застрахован, спрямо увредения за обезщетяване на причинените вреди – а именно: да е причинена вреда, тази вреда да е причинена виновно, същата да е резултат от противоправно поведение, наличие на причинна връзка между противоправното поведение и причинената вреда.

По същество с въззивната жалба не се оспорва следната възприета от районния съд фактическа обстановка, според която на 27.06.2018г. ищцата е пътувала в автобус на градския транспорт в посока ***, където работела като ***. Не се оспорват изводите на районния съд относно механизма на настъпване на ПТП, според които след като автобусът е навлязъл в селото и е наближил спирката на която ищцата трябвало да слезе, тя станала от мястото си и започнала да се приближава към вратата, както и че в този момент шофьорът на автобуса рязко натиснал спирачката, при които ищцата политнала напред и ударила главата си в предното панорамно стъкло на автобуса. Не се оспорва обстоятелството, че ударът е довел до счупване на предното стъкло, както и че от него ищцата е получила травма на главата,

същата се е опомнила вече седнала на спирката, при което шофьорът я поливал с вода и я питал дали е добре. Няма спор, че ищцата е била прегледана в Спешен кабинет в УМБАЛ „****“ - гр.***, консултирала се е с ортопед и по - късно с невролог, били са й проведени две образни изследвания, както й е била поставена диагноза контузия на главата и контузия на десния лакът.

По делото не е спорно, че по отношение на процесния автобус е имала сключена застраховка „Гражданска отговорност“ при ответното дружество, действаща към датата на настъпване на застрахователното събитие. За същото при ответника е била образувана щета № *** г. въз основа на заявление за изплащане на застрахователно обезщетение от ищцата, което е оставено без уважение от ответника.

Спорът във въззивната инстанция е пренесен по въпросите дали ли е противоправно поведение от страна на водача на автобуса, а при положителен отговор, допринесла ли е ищцата за настъпването на вредоносния резултат и дължимият размер на обезщетението за претърпените от ищцата неимуществени вреди съобразно установените по делото обстоятелства и принципа на справедливостта по чл. 52 от ЗЗД.

Настоящият съдебен състав намира, въз основа на неоспорената от страните фактическа обстановка и събраните по делото доказателства, че се установява противоправното поведение на водача на автобуса. Както се каза, във въззивната инстанция не е повдигнат спор относно механизма на настъпване на ПТП и по - конкретно, че същото е настъпило от рязкото спиране на автобуса.

Защитната теза на ответника, поддържана във въззивната жалба е, че причината за рязкото спиране на автобуса е предприета „маневра“ за избягване на ПТП с неустановено МПС, с което се обосновава приложението на чл.24, ал.1, пр.2 от ЗДВП и липсата на противоправно поведение от водача на автобуса.

Съгласно уредбата в чл.24, ал.1 от ЗДВП водачът на пътно превозно средство не трябва да намалява скоростта рязко, освен ако това е необходимо за предотвратяване на пътнотранспортно произшествие.

В първоинстанционното производство е прието заключение на САТЕ, според което причината за спирането на автобуса не е установена. Посочено е, че в резултат на това спиране пътничката в автобуса Н. К. е паднала и се е ударила в предното обзорно стъкло. При изслушването на заключението вещото лице посочва, че думата рязко няма техническо измерване и се касае за спиране с „максимална интензивност“, като при спиране на сух път, то реализира 60-70 % земно ускорение.Поддържа, че по делото няма данни защо автобусът е спрял рязко. Според вещото лице има връзка между спирането и падането, ако автобусът спре с висока интензивност, напълно е достатъчно ищцата да падне. Заклучава, че има значение интензивността на спирането.

С оглед на изложеното по делото не е спорно, че автобусът рязко е

спрял, с максимална интензивност, довело до падането на ищцата според заключението на САТЕ. Не се установява причината за рязкото спиране на автобуса, поради което и не може да се заключи за необходимостта от същото. Т.е. не се доказва, че рязкото спиране на автобуса се е наложило, за да се предотврати ПТП с друго МПС и поради това не се доказва хипотеза на чл.24, ал.1, пр.2 ЗДвП. Предвид безспорното обстоятелство за рязко спиране на автобуса се налага извод за нарушаване на забраната за рязко намаляване на скоростта от водача на МПС, указана в разпоредбата на чл.24, ал.1, пр.1 ЗДвП. Същевременно налице е и неизпълнение от водача на автобуса на задължението му при превоз на пътници по време на движение да осигури всички условия за безопасното им превозване, съгласно разпоредбата на чл. 132, т. 2 ЗДвП. При превоз на пътниците водачът на автобусът следва да управлява същия не само при спазване на всички правила за движение по ЗДвП, но и по начин съобразен с естеството на превоза и недопускащ поставянето в риск на живота и здравето на пътниците. В случая безспорно това не е било изпълнено доколкото се касае за автобус на градския транспорт, който рязко е намалил скоростта си в населеното място и преди приближаващата спирка, за слизането на която е обичайно пътниците да се подготвят. По този начин водачът на автобуса не е спазил изискването да управлява автобуса по начин, осигуряващ безопасността при превоза на всички пътници. Посоченото поведение на водача на автобуса несъмнено е виновно и противоправно, както и се намира в пряка причинна връзка с настъпилото произшествие.

С оглед на така установеното противоправно поведение на водача на автобуса - нарушение на разпоредбите на чл.24, ал.1, пр.1 ЗДвП и чл. 132, т. 2 ЗДвП, са без значение доводите във въззивната жалба за недоказаност на скоростта на автобуса и напускането от водача на местопроизшествието, респективно дали последното се включва в предмета на делото.

В аспекта на изложеното се налага извод, че по делото е доказан фактическият състав на чл. 432, ал. 1 от КЗ, респективно на чл.45 ЗЗД, за ангажиране на отговорността на застрахователя, доколкото и няма други оплаквания относно останалите предпоставки в нормата и вината се предполага на осн.чл.45, ал.2 ЗЗД.

На следващо място настоящият съдебен състав следва да се произнесе по оплакването във въззивната жалба за неправилното приложение на нормата на чл.52 от ЗЗД при определяне на обезщетението за търпените неимуществени вреди.

Справедливото обезщетяване по смисъла на чл. 52 от ЗЗД, съобразно възприетото в ППВС № 4/68 г., означава да бъде определен онзи точен паричен еквивалент не само на болките и страданията, понесени от конкретното увредено лице, но и на всички онези неудобства, емоционални, физически и психически сътресения, които съпътстват същите. В този смисъл размерът на обезщетението за репарирание на претърпените неимуществени

вреди следва да се определи при преценка на редица конкретни обстоятелства от обективна и субективна страна. С оглед спецификата на отговорността по чл. 45 ЗЗД такива обстоятелства са характерът на увреждането, последиците, възрастта на увредения, общественото му положение. При определяне размера на претърпените неимуществени вреди следва да се има предвид и личният характер на тази претенция, свързана пряко с изживяванията и личността на този, който понася вредите. В случая от доказателствения материал по делото се установяват релевантните обстоятелства за определяне на справедливия размер на обезщетението за претърпените от ищцата неимуществени вреди.

При преценка на неимуществените вреди следва да се кредитира възприетата от районния съд фактическа обстановка, че нараняванията на ищцата са настъпили след удара на главата ѝ в предното панорамно стъкло на автобуса, при което същото се е счупило, както и че ищцата се е опомнила вече седнала на спирката, доколкото спор относно същите няма във въззивната инстанция. Нараняванията на ищцата са се изразявали в контузия на главата и контузия на десен лакът, установени в медицинската документация и заключението на СМЕ, прието в първата инстанция.

Според заключението на СМЕ, контузията на главата и контузията на десен лакът по отделно и в съвкупност са причинили болка и страдание, без разстройство на здравето. Вещото лице посочва, че след ПТП ищцата е била откарана в спешното отделение на УМБУЛ „***“ - гр.*** от специалист ортопед - травматолог и НХ, при което са били констатирани горните увреждания. Посочва се, че е била проведена образно изследване - рентгенография на предмишници, където няма данни за счупване. Няколко дни по - късно при преглед при невролог е била назначена рентгенография на череп, където не са установени счупвания. На ищцата е бил предписан покой и аналгетици. Вещото лице сочи, че предписаният по - късно на ищцата „Деаксит“ принадлежи към група лекарства, които действат като облекчават симптомите на потиснато настроение, използва се за лечение на тревожност, депресия, психосоматични разстройства, придружени с тревожност и апатия. Според вещото лице няма влошаване на здравословното състояние на ищцата, възстановителният период е минал без усложнения. Посочва, че липсват данни за здравословното състояние на ищцата към настоящия момент. Предвид установените травматични увреждания не би следвало същата да има каквито и да е последици към момента на изготвяне на експертизата, които да са в пряка причинно - следствена връзка с процесното ПТП. Посочва, че към момента на изготвяне на експертизата би следвало пострадалата да е напълно възстановена. В съдебно заседание вещото лице излага изводи относно характера на заболяването радикулопатия като усложнение, което настъпва в процеса на времето и възрастта на човека, което е притискане между дисковите прешлени. Посочва, че болките от същото може да се засилят при падане, но всъщност причината е дегенеративни изменения между прешлените.

Изводите в заключението на СМЕ кореспондират с представената медицинска документация - лист за преглед на пациент, допълнителен лист за преглед на пациент в спешно отделение и резултат от образно - диагностично изследване от дата 27.06.2018 г. в УМБАЛ „***“ - гр.***, амбулаторни листове от 04.07.2018 г. и 10.07.2018 г., съдебно медицинско удостоверение № 759/2018 г. от 12.07.2018 г. от отделение по съдебна медицина при УМБАЛ „***“ - гр.***. По делото се установява, че ищцата е била в отпуск по болест, съгласно болничен лист издаден на 04.07.2018 г. от ЕТ д-р М.Ч. - АИППМП за периода 07.07.2018 г. - 11.07.2018 г. и болничен лист издаден на 12.07.2018 г. от *** ЕООД за периода 12.07.2018 г. - 25.07.2018 г.

Според показанията на свидетеля К.П.К., син на ищцата, същият е видял майка си на другия ден след ПТП, била на легло, доста зле, видимо имала топка в горната част на главата. Посочва, че майка му не е ходила на работа между 20-30 дни, като има издаден болничен лист. Оплакванията ѝ били от болки и изтръпване в горната част на главата, не можела да извършва ежедневната си работа, виело ѝ се свят и ѝ се премрежвало пред погледа. До този момент нямало оплаквания от опорно двигателния апарат. Посочва, че към онзи момент баща му бил в последна фаза на онкологично заболяване, при което ищцата следва да се грижи за него през деня, когато се налагало да го вдига от леглото, не можела и свидетелят ѝ помагал. След като починал баща му в края на октомври, ищцата започнала да се оплаква от болки в гърба, в лявата част на тялото, в лакътя и левия крак, което наложило консултация при лекар и оттогава ходила по санаториуми.

Настоящият съдебен състав, при съвкупната преценка на събраните доказателства, намира, че противоправното деяние е довело до болки и страдания на ищцата, както към момента на телесното ѝ увреждане, така и след това за период от 30 дни. Цени се обстоятелството, че телесните увреждания на ищцата са настъпили от удар на главата ѝ в предното панорамно стъкло на автобуса, довело до неговото счупване. От това се заключава за силата на удара и високата интензивност на изпитаните от ищцата болки и страдания след като ищцата е счупила с главата си стъклото на автобуса. Извод за това се прави и от обстоятелството, че ищцата се е опомнила седнала на спирката, за което шофьорът на автобуса я е поливал с вода, което не е спорно във въззивната инстанция, а и се сочи във въззивната жалба. По делото се установява, че ищцата е получила две травматични наранявания - контузия на главата и контузия на десен лакът, от които се е възстановила в рамките на 30 дни, според представените болнични листове и свидетелските показания. От медицинската документация и свидетелските показания се установяват претърпените от ищцата болки и страдания до нейното възстановяване, изразяващи се в болки и изтръпване в горната част на главата, виене на свят и премрежване на погледа ѝ, за които ищцата е била прегледана от лекар - невролог на 04.07.2018 г. и 10.07.2018 г. и е приемала както обезболяващи лекарства, така и такива за тревожност, депресия,

психосоматични разстройства. Изложеното налага извод за високата интензивност на изпитаните от ищцата болки и страдания в процеса на възстановяване, поради което е била препятствана да извършва и ежедневната си работа, както сочи свидетеля. В насока на изложеното следва да се има предвид обстоятелството, че поради настъпилите травматични увреждания, ищцата е била затруднена да полага и грижи за онкологично болния си съпруг, доколкото същият е бил в последна фаза на заболяването си, според свидетелските показания.

При съобразяване с горните обстоятелства и принципа на справедливостта в разпоредбата на чл.52 ЗЗД, съдът намира, че справедливото обезщетение за обезвреда на неимуществените вреди възлиза в размер на 5 000 лв., който е съпоставим с интензитета на претърпените болки и страдания от ищцата, както към момента на причиняването им, така и след това във възстановителния процес, затрудненията на ищцата в ежедневието и в полаганите от нея грижи за тежкоболния си съпруг, предвид напредналата възраст на ищцата и социално-икономическите условия в страната към деня на ПТП и установените в КЗ лимити на застрахователни суми.

Следва да се има предвид, че при определянето на посочения размер на обезщетението за неимуществени вреди съдът не взема предвид изнесените данни от свидетеля за болки на ищцата в гърба, в лявата ѝ част на тялото и левият лъкът, доколкото според СМЕ възстановителният процес е минал без усложнения и тъй като не се установява да са последица от същото. Възприетият от районният съд размер на обезщетението също не е мотивиран с болки на ищцата в гърба, в лявата ѝ част на тялото и левият лъкът, поради което и същите безпредметно се коментират в жалбата при оспорването на размера на обезщетението.

По отношение възражението за съпричиняване: Съгласно разпоредбата на чл. 51, ал. 2 ЗЗД ако увреденият е допринесъл за настъпването на вредите, обезщетението може да се намали. Според трайната и непротиворечива съдебна практика съпричиняването има обективен характер и принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е налице, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за осъществяването на деликта и за настъпването на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди, независимо дали е действал или бездействал виновно. Релевантен за съпричиняването и за прилагането на чл. 51, ал.2 ЗЗД е само онзи конкретно установен принос на пострадалия, без който не би се стигнало, наред с неправомерното поведение на деликвента, до увреждането като неблагоприятен резултат. Съпричиняването подлежи на доказване от ответника, който с позоваване на предпоставките по чл. 51, ал.2 ЗЗД цели намаляване на отговорността си към увреденото лице. Не всяко поведение на пострадалия, дори и такова което не съответства на предписано в закона, може да бъде определено като съпричиняване на вреда по смисъла на чл. 51, ал.2 от ЗЗД. Само това поведение на пострадал, което се явява пряка и

непосредствена причина за произлезли вреди би могло да обуслови извод за прилагане на разпоредба на чл. 51, ал.2 от ЗЗД.

В разглеждания случай по делото не се установява такова действие, респективно бездействие на ищцата, което да е в причинно-следствена връзка с претърпените вреди. По делото няма спор, че произшествието е настъпило докато ищцата се е подготвяла да слезе на приближаващата спирка. Не се доказва, че ищцата не се е хванала за лост и не е заела устойчива позиция, тоест, че не е взела мерки, за да се предпази. Същевременно предвид данните по делото, не може и да се заключи, че тези мерки биха препятствали настъпването на процесните увреждания. Касае се за пътник - възрастен човек и максимална интензивност на спиране на автобус, довела до залитане и удар, при който с главата си ищцата е счупила стъклото на автобуса. В този смисъл са изводите на вещото лице при изслушването на САТЕ, че има значение максималната интензивност на спирането. С оглед на установения по делото механизъм на произшествието, респективно максималната интензивност на спирането на автобуса и начинът на получаване на травматичните увреждания, както и напредналата възраст на ищцата, съдът не възприема принципните разяснения в т.2 от заключението на САТЕ за възможните мерки за безопасност, доколкото и не може да се заключи, че в случая те биха препятствали настъпването на процесните увреждания.

Ето защо съдът намира, че по делото не се установява приноса на ищцата за настъпването на вредоносния резултат, поради което не е налице основанието по чл. 51, ал. 2 ЗЗД за намаляване на дължимото обезщетение.

С оглед на изложеното и предвид липсата на други конкретни оплаквания в жалбата, включително по отношение на обезщетението за имуществени вреди, което се доказва по основание и размер от събраните доказателства, първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно в обжалваната част. Въззивната жалба е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

По разноските във въззивното производство: С оглед изхода на делото, основателно е искането на въззиваемата страна за присъждането на разноските, направата на които удостоверява в размер на 800 лева - платено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 27.01.2024 г. С молба по делото въззивникът е направил възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение от въззиваемата страна на осн. чл.78, ал.5 ГПК, което е неоснователно доколкото посоченото възнаграждение е в минимален размер, изчислен въз основа на цената на исковете на осн. чл. 7, ал. 2 от НМРАВ.

Така мотивиран, Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 262036 от 19.07.2021г., постановено по

гр.д. № 18017 по описа за 2019 г. на Районен съд - Пловдив, X гр.с., поправено с решение № 260096 от 25.01.2022 г. по същото дело, в обжалваната част.

В необжалваната част първоинстанционното решение е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА ЗД „ЕВРОИНС“ АД, ЕИК 0121265113, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. Христофор Колумб №43, да заплати на Н. К. К., ЕГН *****, с адрес ***, сумата 800 лв. - разноси за въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБ при условията на чл. 280, ал. 1 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____